

מסורת הש"ס

(א) סוכה ית. לקמן לה.
(ב) כללית פ"ד מ"א לעיל ג.
(ג) ז"ל צוה ויחד צוה. (ד) [דף
ה.ה.]. (ה) כס"א: כגון שלשה,
(ו) כס"א: מילואן, (ז) [ע"י
מוס'] סוכה ית: ד"ה
אכסדרה וכו' דפ"א מותר
לכללם וכו' כדחתא
בעירובין לעיל יא.

סִיכָךְ עַל גְּזֵי אֲרָב
דַּפְנוֹת יֵשׁ לָהּ כְּהֶלֶל
וּצְדוֹפֵן שְׁלִישִׁית וְרֵי
הַזְּרוּיֹת וַיֵּשׁ לָהֶם כֶּסֶם
שֶׁמֶתִים כְּהִלְכֶתָן
וּשְׁלִישִׁית אֲפִילוֹ
טַפָּח: וְאִילָנוֹ

השואה **אם** **פלימיה**. **שנה** **ב'** **מחילות**
במחנה **אזל** **מחילות** **הראשונות** **ונמלאו**
פלימיה **עומדין** **בין** **שתי** **המחילות**
מכאן **ובין** **שתי** **מחילות** **מכאן** **ובתוך**
האכסדרה **אינן** **נראין**: **פסולה**.
לדאן **לה** **אלא** **ב'** **מחילות**: **לידי**
שעיר. **פלגינן** **עלך** **זא** **מילתא**
לקמן **בפירקין**: **לדפלו** **אי** **זא** **זא**
מחילה **אמרינן** **פי** **תקרה** **יורד** **וסותם**
דסתם **אכסדרא** **תחזין** **קורות** **למעלה**
מעמוד **לעמוד** **שעליה** **נותנים** **את**
התקרה **והנך** **קורות** **יש** **להם** **פה**
דהיינו **חודה** **שאני** **עגולה** **אלא**
מרוצעת: **לידי**. **נמי** **דלמרת** **פסולה**
אין **כאן** **מחילה** **לאיסור** **דהכא** **היינו**
טעמא **שקילת** **מכאן** **אל** **הפלימין** **ואת**
מחילות **הראשונות** **ע"י** **המחילות** **הללו**
והעמידה **על** **אלו** **לדון**: **חזי** **מקורה**.
מכוסה **בגג** **חלק** **כעין** **תקרת** **עליה**.
גפנים **כאן**. **תחת** **הקירוי**: **מוסר**
לנורע **כאן**. **חוק** **לקירוי** **מיד** **ואין** **זרין**
להרחיק **דפי** **תקרה** **יורד** **וסותם** **הוי**
מחילה **מבדלת** **ביניהם**: **השוא** **אם**
קרויו. **שקירה** **כל** **הבית** **אסור** **אח"כ**
הרחיק: **סילוק** **מחילות**. **שהשלמה**
זו **סילק** **פי** **תקרה** **הוי** **כאן** **מבדיל**:
בדיר **רש** **שמעיה**. **זיהו** **להביז** **לאזי**
תשובה **זו**: **להקל** **ולהחמיר**. **פעמים**
שהמחילה **מתרת** **לענין** **כלאים** **ופעמים**
שהיא **אוסרת**: **עד** **עיקר** **המחילה**.
כלומר **עד** **איסור** **מחילה** **סמוך** **דבזוק**
למחילה: **היה** **משוך**. **כרס** **רחוק** **מן**
הגדר **אחת** **עשרה** **אמה** **וכ"ש** **פחות**:
לא **יצא** **רוע**. **בין** **כרס** **לגדר** **וטעמא**
מפרש **לקמן**: **אוסרת** **ממנה**. **דלמיתא**
ללשונא **שפי** **ט"ז** **(א)** **מבדילתא**: **הרחק**

הכרם. לקמן מפרש: עשרים וארבע
טפח: מחול. סביב כעין מחולות: אי
לכלל כל לעודתו כמלא בקר וכליו ש
חלק חשיבו ולא צטילי ולא אתי כרם
ב' אמות. לקמן מפרש טעמה: לא
יכרס עצודם הכרם. וכיון דלרץ לו הורא
ויבטול נופל כרסו תחתיו קרקע ח
מאטרפי להדי האי דפיס לאחשבו דל
במחיה של שתי כגון של קנים או של
להיקף כל זרען בקנים ובצבילים לדירי
וכו'. שהחיותים רחבים מן האמנעי
ונותני להן כל זורק. דאמרין דיורי גדו
גדול היקף במחיה של שתי או
מ' וכן תפוחין של צמלואו ולידדיה
שלשה דיורין בחד דיורי אמנעי
יותר מבית סאמים הוא אסור ואם א
שנים הוו כיחיד עד דהוי שירא
באמנעי ויחד צזה ויחד צזה מאי
שדי תרווייהו להכא ותרווייהו להכא וליש
וה"ל לא אמרינן דנירמיניהו תרווייהו לה
ולא ניהוי אפי' שני בכל חו. דרווח לה
דכל בינא גופא תחתא הוו. ושדאי להכח
להכא או להכא. ולא ידעינן להי מניי

דבר שיש לה פלימין. שתי
מה לאורכה ועשויה כמזוי
גית קצועין עמודים לקרני
מ: כשירה. דתנן (סוכה ו:)

כשירה ואילו השוה פ'
לדידי כשירה לדידה
א"ל רבה בר רב חנן
לאיסור והתניא ב' ביר
אינו מקורה גפנים
ואילו השוה את קרויו
מחיצות הוא שלח ל'
שמעיה בר זעירא ולא
והתניא י' במחיצות
כיצד כרם הנמוע
מעיקר מחיצה ואילך
מרחיק ד"א זוורע וזו
לחקל ולהחמיר כיצד

י"א אמה לא יביא
מחיצות הכרם להחמם
ב"ש אומרים כ"ד אט
ט"ז אמה וב"ה אומ
אמצעיתו אם אין שם
לו כדי עבודתו זורע
שם אין שם י"ב אט
עבודתו זורע את המ
עבודת הכרם לגבי ג
איכא ד' חשיבין ואי
זה ושנים החיצונים
נעשה כשיירא ונותני
מגופפין ויחד בזה ויח
להו אחד בזה ואחד
להכא נפקי תלתא הו
לומר חד להכא נפק
מהו הכא ודאי אי לה
אימר להכא נפיק ואי

מוסר. לר"ך שיהא בזה להחיות
הסם שש עשרה אמה כו'. לש
חורשין בשוורין ואם נשאל
האי גיטא ומצטל פלגא ו
ייונו עומא. דתיהי מוחזקה
ורם עמלו: כיון דלא מודרע
הוה ורבי תנן בציצא בתרא
ליצטיל לגבי כרם: ג' קרפיו
כרם כגון חבלים שלא התיר
אבל יחיד יותר מבית קאמי
ואו פירן לשהיה במלואו
הבטן ונמלאו ששטן באמנו
ערב וכוון ששעיר: אמונא
הוה מילואו: אין נוסין
ונום וזיל להכי תרי הוא ד
עי יותר מבית קאמיס כולו
ייונו שלשה: איבעיא להו.
וי לטבא נפקי כו'. והנך ד
יו שני קרפיופות החיטויים ה
ולמישרי מיהא חד מן החטו
שמישתייהו ממלואו תלתא
להטבא כו' שדמי מלואו למד
הלכך אפילו חד נמי לא

ידי כותל כיון דלא מיזדרעי משום דיושא
לא צעיקן י"ו אמה, שאין האיקור אלא
רס חורע השאר (שם).

ציג.

עין משפט
ור מצות

א ב מ"י פ"ד מהלכות
 סוכה הלכה ז' סנה
 שכן טעם טעם א"ח ס'
 הרל טעם ח:
 ד ב מ"י פ"ו מהלכות
 גלחוס הלכה ז'
 ז א ג' שם הלכה ז'
 יב ג' י"ג שם הלכה
 ג' טו [טז] טעם י"ד
 ס' ר"ח טעם כד:
 ז א ד' שם הלכה
 יא ו' טעם שם ס'
 ר"ח טעם ז:
 ו א מ"י שם הלכה יב
 טור ש"ע שם טעם
 זג:
 ח א מ"י פט"ו מהל'
 שבת הלכה ז' טור
 א"ח ס' טעם א'
 א"ח ס' טעם א':

רב ניסים גאון
מר רב יהודה ג'
רפיפות זה בצד זה כול',
נעשו כשיירה ונותנין להן
אתיה צורכן.
ל פירושה בסוף פרק א'
הא מסכתא, יחיד נותנין
ו בית סאתים שנים
יתנין להם בית סאתים
ולשה נעשו שיירא ונותנין
להן כל צורכן.

רבינו חננאל
 ויכול לה צמיח אסדרה
 וזה פסוקי כשרה,
 אילו השוה פסמיה
 אלו לרדיו
 סורה. אלו
 חסיה, לדידן מלוק
 לקיחה למחיצה. והתנן
 צד גרולה
 שפנה גרולה
 מלוק גרולה
 ואלו
 שפנה גרולה
 נמי גרולה
 חסיה. והדין חתם נמי
 מלוק מלוקין למחיצה.
 שם במחיצה
 חתם והתחיל להקל
 וצד, כרם הגטוע עד
 ויך מחיצה ורדיו עמיקר
 חתם ורדיו (וימלך)
 ואלו אין שם מחיצה
 ורדיו ח' אמות ורדיו,
 חתם ח' אמות חתם

[illegible][illegible]

ויהי משוך מן הכותל
 לשם שאילמלי אין מחיצה מרחיק ד"א וזרע וזוהי
 א"ל וליטעמך אותן ממתניתין^א דתנן קרחת הכרם
 ת"כ וכו' אומרים ט"ז אמה מחול הכרם כ"ש אומרים
 ט"ז אמה ואיזו היא קרחת הכרם י' כרם שחרב
 ט"ז אמה לא יביא זרע לשם היו שם ט"ז אמה נותן
 את המותר אי' זו היא מחול הכרם י' בין הכרם לגדר
 לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי
 ג' אלא התם לאו היינו טעמא^ב דכל ד"א לגבי כרם
 כיון דלא מוודען אפקורי מפקר להו דביני בני אי
 אלא חשיבין אמר רב יהודה י' ג' קרפיות זה בצד
 ופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה^ג
 הן^ד כל צורכן ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן
 בזה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש איבעיא
 ושנים באמצעי מהו אי' להכא נפקי תלתא הוו ואי
 או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק ואם תימצי
 חד להכא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי
 נפיק תלתא הוו ואי' להכא נפיק תלתא הוו או דילמא
 להכא נפיק' והלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא

להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואם פחות אסור לזרוע זה אפילו שיש כרם מכאן ומכאן וצריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרם ח' אמות באמצע שאם זאת לחלקו לכוף ולכאן יש ד' אמות לכל ש' מהאי גיסא ומצטל ספגא: כדי עזובאן: ארבע אמות לכל כד: משום דמקלקל ליה לכותל אבנים שהמחרישה מעלה עפר מיחוח י"ט.) מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקד להו. לגבי גדר ולא זה גדר זה. כגון ש' שהיו מהלכין בדרך והקיפו ג' קרפיות לדירה וליחד אלא בית סאתים כדמפרש בפ"ק (דף ע"ז:) דשיירא מותרת ללא אלא"כ עשה שחי וערב מחיה קיימת: ושנים החייונים מגופפין פופייהן עודפין עליו: ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא אמצעי מתרפס ומותר אמצעי זה כל שהוא מגופף וחייונים אין מגופפין. שהוא רבץ סאתים בית סאתים לכל קרפף שהרי אין אלא ובאמצעי ליכא אלא חד ואם אחד מהן מסורין שהרי הן פרוגין לרשות האסורה: אמצעי מגופף ולא חייונים ושני אגשים נמצאין הואיל ושניהם שולטין לכאן ולכאן בכל צרכן: או דילמא. כולי האי לא מקילינן דמישדיניהו להכא ולהכא. שכל זכורו דמסתמא הדין יחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא ובצדק לא ייחא אלא חד: ואל' באמצעי. והוא שילט על החייונים וישיבה וישימה חד מן החייונים (בכל כדרי אפיקו: או דילמא אימא דבינו כל כד כרבו: והלכא דבעיין להולא. שאלותינו אלו להכלל: או בכל צרכן: או דילמא. כולי האי לא מקילינן דמישדיניהו להכא ולהכא.

גידול